

Félrelökte és futott előre. Zim-zum, zizegtek el a golyók a füle mellett. Már látott, hallott, már élt. Már azt is tudta, hogy azok, akiknek a hasukat vagy a gyomrukat fúrja át a golyó, nem buknak fel, mint a többiek, hanem hangtalanul, eltorzult arccal egyszerűen összeesnek.

Elérték a töltést. A kavicsokon és a síneken úgy pattogott a golyó, mintha körülöttük kukoricarosták daráltak volna. Az első szakasz hasoncsúszva igyekezett felkúszni a töltés tetejére. Egyik-másik hangosan horkantott és visszahemperedett az árokba. Ebben a percben jobbról egy ellenséges gépfegyver szólalt meg. Egy golyó átütötte a nadrágja bugyrát, de nem érzett semmiféle félelmet.

— Sturm! . . . — kiáltotta hátra a többinek, s néhányan a gépfegyver ellen fordultak. Az előttük huzódó vizesárok hirtelen megelevenedett, a sűrű fűből lapos sapkák emelkedtek fel. Négy vagy ötszáz nagy, bámész és szőke fej, orosz katonák s már futottak is visszafelé.

(Folytatása következik.)

Bibó Lajos.

TAVASZI DAL.

*Evoé, Tavasz! Oly szép ez az élet!
Az újrateremtés, — a rügyjakadás!
Pacsirta dalára rőt Pán hada éled
és cseng a berekben a víg kacagás.
Duzzad a kéreg, pattan a bimbó,
csobban a forrás, sutlog a szél
s az ifjú Nap égető csóközönétől
mogorva-riadtan iramlík a Tél.
Eloszlik a felhő, csillog a harmat, —
könnyébe fűrődve kizöldül a rét
s az Ember — örökre pogány-csudavárón —
föld méhibe szórja jövő kenyerét.
Aranysugarát a nap ontja pazarlón,
havas hegyek ormán villog a fény,
a völgyben, a mélyben, a fűben, a tarlón
sielve sűrög sokezer pici lény.
A föld szíve dobban, a föld öle tágul,
életre fogan sok sejt-millió.
S az ébredő lét százhangú dalából
ujjongva kicsendül: Ó, élni mi jó!
Élni tavasszal százszoros élet!
Minden új perc újjászületés.
Valóra ha válik az édes ígélet,
elhisszük, vár a beteljesülés. —*

*Itt a Tavasz, vidám seregével
— tarka szivárvány eget hidal át, —
és zengi felénk diadalmas erővel
az Élet örök győzelmi dalát!*

R. Kozma Ilona.